

LICIA TROISI
TİRAN
VE GENÇ KIZ
SENNAR'IN GÖREVİ

♥
CAN

ROMAN

İKİNCİ KİTAP

İTALYANCA ASLINDAN ÇEVİREN
KEMAL ATAKAY

Licia Troisi
TİRAN VE GENÇ KIZ
YÜKSELEN DÜNYA

II. SENNAR'IN GÖREVİ

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Licia Troisi, *Cronache del Mondo Emerso*
La Missione di Sennar

© Arnoldo Mondadori Editore SpA, Milano
© Can Sanat Yayınları, 2003

1. basım : 2005

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi
Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0530-0

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Licia Troisi
TİRAN VE GENÇ KIZ
YÜKSELEN DÜNYA

II. SENNAR'IN GÖREVİ

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
KEMAL ATAKAY

CAN YAYINLARI

LICIA TROISI'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

TİRAN VE GENÇ KIZ / I. Rüzgâr Ülkesinden Nihal / *roman*
TİRAN VE GENÇ KIZ / II. Sennar'ın Görevi / *roman*
TİRAN VE GENÇ KIZ / III. Gücün Tılsımı / *roman*

Adım Nihal. Rüzgâr Ülkesi'nin şehir-kulelerinden Salazar'da büyüdüm. Ailem, Yükselen Dünya'nın en iyi silah yapımcısı Livon'du. Manevi babam. Bana kılıç kullanmayı öğreten, yaşamın ne olduğunu açıklayan odur. Her şeyimi ona borçluyum. Çocukluğum onun yanında geçti, kılıçlar, kalkanlar, zırhlar ve savaşçı olma arzusu arasında.

Mavi saçlarımla sivri kulaklarımın ne anlama geldiğini bilmeksizin, sakın yıllar geçirdim.

Ne var ki, kendimi bildim bileli sesler işitiyor, sürekli yinelenen kâbuslar görüyordum. Acıdan kıvranan, bana anlaşılmaz sözler fısıldayan yüzler.

Tiran'ın ordusu birdenbire çıkageldi, bir sonbahar akşamı. O ordunun Salazar ovasında ilerlediğini gördüm, her şeyi ezip geçen ve yutan kara bir deniz kabarması gibi.

Bir zamanlarki yaşamımdan geriye hiçbir şey kalmadı.

Şehir kuşatılıp ateşe verildi, arkadaşlarım öldürüldü, babam gözlerimin önünde kılıçtan geçirildi. Beni iki famminden –Tiran'ın yarattığı savaşçı canavarlar– korumak için öldü. Famminlerin ikisini de öldürdüm. On altı yaşındaydım.

Kılıçta ustaydım, ama yeterince değil. Yaralandım ve iyileşmenin uyusukluğundan çıktığımda, acı ve umutsuzluğa yeniden doğdum.

Yıllar önce Tiran'ın yok ettiği yarıelfler halkının sonuncusu olduğumu keşfettim. Livon'un kız kardeşi Büyücü Soana beni Deniz Ülkesi'nin bir köyünde buldu-

ğunda, daha yeni doğmuş bir bebekmişim. Annemin cansız bedeni beni famminlerin azgın saldırısından korumuştur. Kıyımdan sağ kalan tek kişiydim.

O zamandan sonra değişmeye başladım. Artık neşeli bir kız çocuğu değil, çok çabuk büyüyüvermiş bir genç kızdım. Kâbuslar her gece işkence ediyordu bana. Tiran'ı devirmek için bütün benliğimle savaşa çıkma yemin ettim. Ejderha Şövalyesi olmaya o zaman karar verdim.

Akademi'ye girmek kolay olmadı, kendime kılıcımın bir yer elde etmek zorunda kaldım. Akademi'nin öğrencisi olabilmek için savaşmak zorunda kaldığım on savaşçıyı Ejderha Şövalyeleri Tarikatı Başkumandanı Raven seçti. Onları teker teker bozguna uğrattım.

Akademi'de bir yıl boyunca yalnızlık içinde yaşadım: Öteki öğrenciler, kadın olduğum ve farklı olduğum için, benden uzak duruyorlardı. Onların güvensizlik dolu bakışları nereye gitsem peşimi bırakmıyordu.

Başlangıçta bu yüzden acı çektim. Sonra onların nefretine, acıya, her şeye duyarsızlaştım. Benim için önemli olan tek şey, babamın ve halkımın intikamını almaktı.

Gecelerim beni intikam almaya dürtten ruhlarla doluydu. Günlerim sıkı idmanlarla geçiyordu. Hisleri ve acısı olmayan bir silaha dönüşmek istiyordum.

Benliğimi yok etmek istiyordum.

Eğitimin başlangıç aşamasını geçtikten sonra, ilk savaş sınavı beni bekliyordu. O gün, savaş alanında, zihnim boşaldı, acım yok oldu. Yalnızca Livon'un son armağanı siyah kristal kılıcım ve famminlerin kanı vardı. Savaştım, öldürdüm, düşmanlarıma acımasızca saldırdım. Kumandanlar beni tebrik ettiler, ben de başarıya inandım.

Ama öyle değildi. O gün Fen öldü. Ejderha Şövalyesi'ydi, Soana'nın sevgilisi. Benim için bir kahramandı. Ona âşıktım, beni hâlâ yaşama bağlayan tek duyguydu bu. Fen'in cesedini gördüğümde, kendimi savaşa adanmaya karar verdim.

Eğitimimi tamamlamam için, cüceler halkından bir Ejderha Şövalyesi olan Ido'nun yanına verildim. Aklıma kuşkuyu sokan o oldu: Yaptığım doğru muydu? Yalnızca intikam için savaşılabılır mi?

Sonunda bana bir ejderha verdiler. Gönlünü fethetmek kolay olmadı: Daha önce başka bir şövalyeye hizmet etmiş, kıdemli bir ejderhaydı. Kimseyi yanına yaklaştırmıyor, artık uçmak istemiyordu. Efendisinin ölümüyle savaş arzusu sönmüştü, ama onun benim gibi umutsuz ve yalnız olduğunu hissediyordum. Benim ejderham. Adı, Oarf.

Sennar hep yanımda oldu. Tanıştığımızda küçük birer çocuktuk. Birlikte büyüdü, kahkahalarımızı, düşlerimizi, acılarımızı paylaştık. Aynı dava için savaştık.

Sık sık onu düşünüyorum.

En iyi dostum Sennar. Büyücü Sennar. Meclis Üyesi Sennar.

Batan Dünya'ya ulaşıp ulaşmadığını bilemiyorum, onu bir daha göreceğim miyim bilemiyorum.

Son karşılaşmamız unutamayacağımız bir vedayla kapandı.

Onun yokluğu, bana her gün eşlik eden bir acı.

KARA İLE DENİZ ARASINDA

İki Yüz Yıl Savaşı sırasında, Yükselen Dünya'nın pek çok sakini, savaşımlardan bıkararak, denizde yaşamak üzere ülkesini terk etti. Onlarla son temas, yüz elli yıl öncesine uzanır: Su ve Rüzgâr Ülkesi birleşik krallıklarının, karaya dönen bir Batan Dünya sakininden aldıkları bir harita sayesinde o beldeyi işgal etmeye giriştikleri zamana. Sefer feci bir sonla bitti: Sağ kalıp geriye dönen ve olanları anlatan hiç kimse olmadı. O zamandan beri, o anakara hakkında hiçbir şey bilinmiyor ve oraya nasıl ulaşıldığını hatırlayan yok.

Büyücüler Meclisi'nin Yıllıklarından alıntı

Bu yüzden, Rüzgâr Ülkesi kralına seyir haritasının kopyasını saklama hakkı tanınmaktadır; söz konusu haritayla (...) Özgün harita, Batan Dünya'ya karşı askerî sefer (...) kullanılacaktır.

Su Ülkesi'nin Mührünü taşıyan parşömen,
Makrat Şehri Krallık Kitaplığı'ndan

1

YOLA ÇIKMADAN ÖNCE

Bütün eşyası, içinde birkaç kitapla bir-iki giysinin bulunduğu bir çıkındı. Sennar çıkını sırtlayıp açık havaya çıktı.

Pelerinin altına ayaklarına kadar uzanan siyah, uzun bir giysi giymişti; giysi, karın bölgesi üzerinde büyük açık bir gözle son bulan girift kırmızı süslerle bezeliydi. Henüz Makrat'ın iklimine alışmamıştı. Deniz Ülkesi'nde yaşarken baharlar ılımandı ve Rüzgâr Ülkesi'nde hava her zaman sıcaktı. O yıl Büyücüler Meclisi'ne ev sahipliği yapan Güneş Ülkesi'nde ise, bahar neredeyse kış kadar dondurucuydu ve yaz mevsiminin aşırı, boğucu sıcaklığı birden geliveriyordu. Sennar ürperdi ve uzun kızıl saçlarını pelerininin başlığıyla örttü.

On dokuz yaşındaydı ve büyücüydü. Çok iyi bir büyücü. Ama kahraman değildi. Gözünü kırpmadan kendini ölüme atan, Nihal'di. Sennar, safların gerisinde stratejiler geliştiriyordu. Ve ağır bir zulüm altındaki dünyalarının halkı için bir şeyler yapma olanağını bulduğu şu an, korkuyordu. Meclis büyücüleriyle oturumlar ve ordu kurmaylarıyla toplantılar ile geçen aylardan sonra, beklenen an gelmişti. Yola çıkacak ve bildiği kadarıyla belki de artık var olmayan bir kıtaya ulaşmak için denizleri aşacaktı.

Tek başına, Meclis öyle karar almıştı.

Korkağın tekiyim.

Yüz elli yıldır Batan Dünya'dan haber alınamıyordu. Sennar'ın görevi, bu ülkeyi bulmak ve ülkenin kralını, sonu bilinmeyen bir savaşta Yükselen Dünya'ya yardım

etmeye ikna etmekte: Tiran'a karşı verilen savaş. Şafağın ışığında, Sennar'a umutsuz bir görev gibi geldi bu.

Atı çoktan hazırды. Sennar, atına atlamadan önce duraksadı. *Daha vaktim var. Meclis'e dönebilirim. Yanıldığımı, fikrimi değiştirdiğimi söyleyebilirim.*

Çevresine bakındı. İn cin top oynuyordu. Herkes uykudaydı. Böyle yola çıkmak zorundaydı, kimseyle vedalaşmadan. İcğüdüsel olarak, eli yanağındaki yara izine gitti. Sonra atını mahmuzlayıp yola koyuldu.

İlk durak Deniz Ülkesi olacak, orada kendisiyle birlikte okyanusa açılmayı göze alabilecek birisini arayacaktı.

Deniz Ülkesi, doğduğu yerdi. Hocası Soana'nın peşi sıra Rüzgâr Ülkesi'ne gitmek üzere oradan ayrılmış; yolculuk uzun ve tehlikeli olduğu için, yurduna seyrek olarak dönmüştü.

Sennar iki yıldır evine uğramıyordu.

Yaşamında yeni bir yol ayrımına geldiği şu sırada, annesini yeniden görme ihtiyacını duyuyordu.

Köyü Phelta'ya vardığında, sabah epey ilerlemişti. Gök, siyahtı ve yağmur yüklü bulutlarla kaplıydı: Doğduğu köyün az sayıdaki evi üzerinde, fırtınayla patlamaya hazır katranlı bir muşamba gibi uzanıyordu. Ortalıkta kimse yoktu, herkes deniz dalgalarının şiddetle kıyıları döveceğini tahmin ederek evlerine kapanmıştı. Hava nemliydi ve Sennar, denizin kıyı içlerine kadar ulaşan güçlü, keskin kokusunu içine çekti.

O toprakların tipik konutları olan örme duvarlı, saman çatılı küçük evlerden oluşmuş köyü sağlam bir kazıklı çit çevreliyordu. Toplam nüfusu iki yüzü aşmayan küçük bir köydü ve alçakgönüllü bir görünümü vardı. Evler, yabancı bir yerde ürkmüş bir grup çocuk gibi birbirinin üstüne abanmıştı. Sennar'ın bu yerle ilgili çok fazla anısı yoktu. Orada doğmuştu, ama o ve ailesi

çok geçmeden köyü terk ederek savaş alanlarına gitmek zorunda kalmışlardı. Yılda birkaç kez, babasının izinli olduğu dönemlerde oraya dönüyor ve ancak o gelişlerinde kopmuş ilişkilerini yeniden kurabiliyor, eski arkadaşlarına kavuşabiliyordu. Ama burası, onun yuvasıydı. Yurdu, toprağı.

Annesine gitmeden önce, şöyle bir dolaşmak istedi. O yerleri yeniden benliğinin bir parçası kılma, kaldırım taşına basma, kokuları duyma, denizin aşındırdığı evlerin sıvasına dokunma ihtiyacını hissediyordu. Düşüncelere dalarak, dar ve dolambaçlı sokaklarda başıboş dolaştı, tatil günleri pazarın kurulduğu küçücük ana meydanda oyalandı, rıhtımda –okyanus üzerinde asılı duran, cılız bir tahta iskele– vakit geçirdi.

Birden her şeyi çocukluğundaki gözlerle gördü ve bastırılmış birçok anı zihnine üşüştü: evler arasındaki oyunların, yitirilmiş arkadaşların, küçük sevinçlerin kaçak görüntüleri. Unutulmuş şeyler, belki de fazla aceleyle.

Annesini yeniden görme fikri onu heyecanlandırıyordu. Kapının önüne geldiğinde, Sennar içeriden tabak çanak seslerinin geldiğini duydu. Birkaç saniye duraksadı, sonra kapıyı çaldı.

Genç Büyücü'ye kapıyı ufak tefek ve çilli bir kadın açtı, Sennar'ın onu son görüşünden bu yana yaşlanmıştı. Sahip oldukları tek kıyafeti defalarca yamayıp onaran yoksul insanlara özgü, sade siyah bir elbise vardı üzerinde; ama dantel bir yaka, giysiye zarafet katıyordu. Bir zamanlar kadıncağızın da oğlu gibi ateş kırmızısı saçları vardı, ama şimdi gevşek bir topuz halinde topladığı saçlarında ak tutamlar belirmişti. Ne var ki, neşeli ve canlı yeşil gözleri, hâlâ genç kızlığındaki gözlerdi ve Sennar'ı görür görmez parlamışlardı. “Döndün.” Oğluna sımsıkı sarıldı.

Masanın üzerindeki taze çiçekler, sehpaaların üzerindeki işli altlıklar, kusursuz temizlik: Sennar, annesinin özenini ve en küçük şeyleri bile gözden kaçırmayan titizliğini tanıdı.

Kadıncağz hemen ocağa seğırtti ve odun sobasına odun attı. “Niçin geleceğini bildirmedi bana? Sana ikram edecek hiçbir şeyim yok, tel dolaptaki bir-iki şey dışında. Özel bir ziyaret bu, kutlamamız gerekirdi.” Bu arada mutfakta bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, dolapları açıp tencereler alıyordu.

“Telaşlanma, anne,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Sennar.

Annesini ocakta uğraşırken görmek bir zevkti ve Sennar, babasının henüz sağ ve ailesinin bir arada olduğu çocukluk günlerine dönmüş gibi oldu.

Kadıncağz yemek yaparken hiç susmadı, oğluna yaşamı hakkında sorular sordu, ona kendi yaşamını anlattı, ama gündelik yaşamın önemsiz ayrıntıları üzerine de çene çaldılar: Sennar’ın tam da hasretini çektiği şeydi bu.

Yemek hazır olunca, birlikte sofraya oturdular. Annesi her zaman nefis yemekler yapar, az malzemeyle bile krallara layık yemekler kotarmasını bilirdi. Cevizli ekmeği banarak yiyecekleri sebzeli balık çorbası hazırlamıştı.

Dumanları tüten tabakların önünde, evin sakin ve gürültüsüz ortamında, kadıncağz en sonunda oğlunun gözlerine sakince bakabili. “Nasıl da büyümüşsün...”

Sennar kızardı.

“Koca adam olmuşsun... Meclis üyesi...” Kadının gözleri gururla doldu. “Bu fikre hâlâ kendimi alıştırmadım, biliyor musun? Anlat bana. Nasıl yaşadığını, neler yaptığını söyle.”

Pişmanlık bir düğüm gibi boğazını sıkırsa da, Sennar annesinin dileğini yerine getirdi. Aradan yıllar geçmiş olmasına, annesi seçimini asla başına kakmamasına rağmen, Sennar içten içe onu yüzüstü bıraktığına inanıyor-

du, onu ve kız kardeşini. Üstelik, o evi kendi hayallerinin peşinden gitmek için bırakmamış mıydı, Soana'nın onu uzağa, savaşın erişmediği bir toprağa götürmesine izin vererek? Onun yaptığı, daha çok bir kaçışı andırmıştı her zaman. Konuşması bitince, annesinin elini sıktı. "Peki sen, anne? Sen neler yapıyorsun?"

"Her şey, hep nasılsa öyle. Nakışlar, eskisi kadar değilse de, iyi satıyor. Savaş buralarda bile kendini hissettiriyor. Ama yakınmıyorum, yaşamımı sürdüreceğim kadar kazanıyorum ve başka pek çok kişiden daha iyi geçinip gidiyorum. Hayatım dopdolu, biliyor musun? Ev, hep beni görmeye gelen kadın arkadaşlarımla dolup taşıyor."

Sennar başını öne eğdi. "Peki Kala?"

"Kala iyi. Tabii, özlüyorum, ama sık sık görüyorum onu." Yaşlı kadın, oğlunun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sennar, bana bak. Kız kardeşin ne derse desin, sen doğru olanı yaptın. Ben bu halinden memnunum."

"Onu görmem gerek," dedi Sennar.

Annesi ciddi ciddi oğlunun yüzüne baktı. "Neyin var, oğlum? Bana sanki sende... bilemiyorum... bir tuhaflık, bir tedirginlik varmış gibi geliyor."

"Hiçbir şeyim yok, yalnızca... bir yolculuğa çıkmak zorundayım, buradan uzak bir ülkeye. Bu yüzden geldim. Bir süre uzakta olacağım."

Annesine gerçeği söylemek istemiyordu. Önemli olan, son bir kez annesini görmektir, gerisi önemli değildir.

Yaşlı kadın oğlunu uzun uzun süzdü ve yüzünden canının neye sıkıldığını anlamaya çalıştı. Sonra gözlerini yere indirdi. "Artık köyün öteki tarafında bir evde yaşıyor, denizin kıyısında," diye mırıldandı.

Sennar, yürümeye başladı. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve çok geçmeden yağmur bastırdı. Deniz önünde dev gibi beliriverdi.

Dalgalar şiddetle rıhtıma çarpıp kırılıyor, önlerine çıkan her şeyi sulara gömüyordu. Çocukluğunun güçlü deniziydi: babasıyla birlikte tatil günleri bağrından balıkları çekip çıkardıkları deniz; mutlu, daldığı deniz. Şimdi Genç Büyücü'ye kızmış gibi bir hali vardı.

Sennar, iskelede yürüdü. Dalgalar dağ gibi göründü gözüne, ama korkmuyordu. Bir dalganın her yanını sarmasına izin verdi ve mavimsi bir alanla kuşanarak, bir yerine bir şey olmadan içinden çıktı: sihirli bir engel, basit bir korunma büyüsü. “Seni alt ettim,” dedi kıs kıs gülererek. Sonra uzaktaki evi gördü. Her yanı sıırıslıklam, ürperdi ve cesaretinin yok olduğunu hissetti.

Durup çevresine bakındı. Belki önce, hana şöyle kapıdan bir uğrayabilirdi. Bulunduğu yerden çok uzak değildi; her durumda, er ya da geç, oraya gitmesi gerekiyordu. Kız kardeşiyle buluşmasını erteleyip başka bir yola saptı.

Ak sakallı, yüzü güneşten yanmış, yaşlı bir adam, hanın kapısına doğru bir fıçıyı güçlükle itiyor ve yağmura sövüyordu.

Sennar onu hemen tanıdı: Bir tek Faraq bir şeye lânet okumanın bu kadar çok yolunu bilirdi. İhtiyarın yanına yaklaşınca, seslendi: “Yardım ister misin?”

Adam irkildi ve aniden döndü. “Aklını mı kaçırdın? Başımı derde mi sokmak istiyorsun? Kimin nesisin?”

Sennar kahkahasını tuttu. Hancı her zamanki kaba ihtiyardı. “Beni hatırlamıyor musun?”

Faraq onu tepeden tırnağa alıcı gözüyle süzdü, sonra eliyle alnına vurdu. “Tabii ya! Sennar’sın sen, büyücü. Tüh, iyice yaşlandım artık. Seni son gördüğümde küçücük bir çocuktun, şimdi boyun boyumu geçmiş.” Güldü ve Sennar’ın omzuna güçlü birkaç şaplak vurdu. “Niçin dışarıda durup balıklar gibi ıslanıyoruz? İçeri gel.”

Han, Sennar’ın hatırladığından bambaşkaydı, küçülmüş gibiydi. Genç Büyücü, masif tahta masalardan biri-

ne oturdu, bu arada Faraq kaşla göz arasında tezgâhın arkasına geçivermişti.

“Kutlamamız gerek. Bu berbat havada şöyle kuvvetli bir şeyler içmeliyiz,” dedi yaşlı adam, sonra masaya rengi mora çalan bir içkiyle dolu bir şişe ve iki bardak getirdi. “Hoş geldin, delikanlı.”

Faraq bardağını kaldırıp bir dikişte bitirdi. Sennar ona baktı. Hana son uğrayışında, adamcağızın saçlarına tek tük aklar düşmüştü ve güldüğünde gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar ancak belli belirsizdi. *Tanrılar aşkına, ne kadar zaman geçti?* Genç Büyücü, içkiden bir yudum aldı. Boğazı alevler içinde, öksürmesine yetti bu.

“Yahu nasıl olur da, senin gibi bir adam Köpekbalı-ğ’na dayanamaz?” diyerek güldü Faraq.

“İlk kez içiyorum. Şimdi yaşadığım yerde yok böyle bir içki.”

Güçlü bir likördü Köpekbalı-ğı. Geleneğe göre, bir erkek çocuğu on altı yaşını doldurduğunda, ergenlik çağına geçişini kutlamak için köyün erkekleri onu hana götürüp sarhoş ediyorlardı.

“Buradan çekip gitmekle çok şey kaybettin,” diye takıldı Faraq. “Ama kariyer yaptığını duydum. Meclis üyesi olmuşsun, doğru mu?”

Sennar başıyla onayladı.

“Aferin büyücümüze!” Faraq gencin omzuna şiddetli bir şaplak vurdu.

Sennar, halkının içtenliğine, kabalı-ğına, nüktesine kavuşmaktan memnundu. Onu yetiştiren ülkeyi seviyordu.

Genç Büyücü’nün sayısını hesap edemediği kadehleri devirdikten sonra, Faraq ona geri dönüşünün nedenini sordu. Alkolden yüzü kızaran Sennar, yaşlı adama her şeyi anlattı.

Faraq hayretler içinde kaldı. “Delilik bu, Sennar. Oraya, Batan Dünya’ya ulaşmayı çok kişi denedi. Peki, sana ne diyeceğim, biliyor musun? Asla geri dönmedi-

ler.”

“Biliyorum. Ama benim görevim bu, cayamam. Beni oraya götüreceğim kadar çılgın birisine ihtiyacım var. O kişiyi bulmam için bana yardım etmeni isteyecektim.”

“Kimse bu işe girmeyi kabul etmez.”

“Demek ki, tek başıma gideceğim.”

Faraq, dikkatle ona baktı. “Deli misin, kahraman mısın, anlayamıyorum.”

Sennar güldü. “Deliyim. Kahramanlığın ne olduğunu bilmiyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi anneme itiraf edecek gücü bile kendimde bulamadım. Hatta, senden ricam, ona hiçbir şey söyleme. Kaygılanmasını istemiyorum.”

Faraq başını salladı. “Nasıl istersen.”

Sennar ayağa kalktı. “Bana yardım edecek misin?”

Yaşlı adam son yudumu midesine indirdi ve Sennar’ı kapıya kadar geçirdi. “Ama hiçbir güvence veremem sana. Yarın yine gel.”

Yağmur aralıksız yağıyordu. Sennar, kararsızlığa son verip Kala’nın evine doğru yollandı. Kapıyı çaldı. Karşılık veren olmadı. Gene çaldı. Kapı birden açıldı.

“Kim o be?”

Kala’ydı, kuşkusuz. Sennar, yirmi yaşında, henüz olgunlaşmamış bir kız hatırlıyordu, ama şimdi kapının eşiğinde değirmi yüzü ve büklüm büklüm dökülen bakır rengi saçlarıyla alımlı bir kadın belirmişti. Kısacık bir an durup kıpırdamadan birbirlerine baktılar. Sennar, kız kardeşinin kendi gözleri gibi mavi, çok açık renk gözlerinde yavaş yavaş öfkenin kabardığını gördü. Sonra kadın, kapıyı Genç Büyücü’nün yüzüne çarptı.

“Kala. Kala, kapıyı aç.” Sennar, kapıyı yumruklamaya başladı, bu arada üzerindeki giysilerden sular damlıyordu. “Seninle konuşmam gerek, tanrılar adına! Bu, son görüşmemiz olabilir!”

“Umarım yüzünü bir daha hiç görmem!” diye bağırdı

içeriden Kala.

“Tamam. Öyleyse, sen kapıyı açıncaya kadar burada durup bekleyeceğim.”

Kapı aniden açıldı.

“Çekip gitmezsen, yemin ediyorum bekçileri çağırırım.”

“Çağır, kaybedecek bir şeyim yok.”

Kala gene kapıyı çarpmaya yeltendi, ama Sennar koluyla ona engel oldu.

“Çek şu lânet olası kolunu, yoksa keserim.”

“Yalnızca konuşmak istiyorum.”

Kala'nın eteğinin arkasından küçük bir kız çocuğunun kıvrırcık saçı uç verdi. “Kimmiş, anne?”

“Sen içeri gir,” diye buyurdu Kala. “Çek git, burada sana yer yok,” diye tısladı erkek kardeşine.

Sennar, ağzı açık kalmıştı. “Bir yeğenim varmış. Bir yeğenim varmış ve bunu bana söylemediniz!”

“Lânet olsun,” diyerek içini boşalttı Kala, çileden çıkmıştı. “Gir, hadi gir içeri.”

Sennar eve girdi, ortadaki geniş odanın tahta döşemesi üzerine giysisinden damlalar akıyordu. Çevresine baktı. Yanan bir şömine odayı ısıtıyordu ve masanın üzerinde bir demet beyaz çiçek vardı. Kız çocuğu, Sennar'ın önünde durmuş, koca koca açtığı gözleriyle ona bakıyordu.

“Man, sana gitmeni söyledim! Sağır mısın?” diye çocuğu payladı annesi.

Küçük kız, tıpış tıpış yürüyerek yok oldu.

“Kaç yaşında?” diye mırıldandı Sennar.

“Sana ne?” diye karşılık verdi Kala öfkeyle.

Kız kardeşini karşısında bulduğu ve onunla konuşabileceği şu an, Sennar kendisini bitkin hissediyordu.

“Ee? Ne istiyorsun, Sennar?”

“Bilmiyorum.” Onca yıllık sessizlikten sonra, ona ne diyebilirdi? Derin bir soluk aldı. “Buradan ayrıldığımda, bir çocuktum, Kala. Sonra babamız öldü. Ve Soana bana,

Tiran'a karşı savaşmak istiyorsam, yolumda devam etmem, büyücü olmam gerektiğini yineleyip duruyordu.”

Kala, küçümseyerek baktı ona. “Aynı babam gibisin.”

Bu sözler Sennar'ı incitti. “Babam, özgürlük savaşına kendince katkıda bulunmak istiyordu. Olsa olsa hayranlık duyulacak birisiydi.”

“Katkıda bulunmak, ha? Annemi savaş alanında yaşamaya ve çocuklarını savaş ortamında yetiştirmeye zorladı. Sevgili şövalyesine yâverlik edebilmek için üç kişinin mutluluğunu gözden çıkardı. Sen onun gibisin, kahraman olmak için, kimbilir kimi kurtarmak için çekip gittin. Ama kahraman değilsin, Sennar. Bizimle kalman gerekirdi, sana ihtiyacımız vardı. Annem bütün yaşamı boyunca eşek gibi çalışmak zorunda kaldı, çünkü para hiç yetmiyordu. Ve ben, çeyizim bile olmadan evlendim.” Kala sesini alçalttı. “Seni seviyordum, Sennar. O cadı kadınla yola çıktığında küçüktün, ne yaptığını bilmiyordun. Ama on bir yıldır kimbilir nerede inine kapanmış çalışıyorsun. Ne sanıyordun, arada bir ziyaretin yokluğunu unutturacağını mı?”

“Ben de sizi özledim, hem de çok.”

“Sus! Annem, her gelişinde, armağan almış çocuk gibi mutlu oluyordu. Sonra, sen çekip gittiğinde, ağladığını duyuyordum. Öfkeden kuduruyordum. Niçin seni geri dönmeye zorlamıyordu? Niçin bencilin teki olduğunu yüzüne vurmuyordu? Yo, olur mu, o sana hep hayranlık duydu, seni her zaman kolladı.” Kala'nın gözleri yaşlarla doldu. “Ben onun gibi değilim. Şimdi çek git lütfen ve bir daha da dönme.”

Sennar'ın boğazı düğümlendi. “Küçükken seni ne kadar seviyor idiysem, şimdi de o kadar seviyorum, Kala. Ve çocuğun çok güzel, gerçekten de.”

Yanağından öpmek için kız kardeşine yaklaştı, ama o kendini çekti.

“Niçin geldin?” diye sordu.

“Yola çıkmak üzereyim. Ne zaman geri dönerim, hat-
ta geri döner miyim, bilmiyorum. Yalnızca sana veda
etmek istiyordum.”

Kala, sessizce, erkek kardeşine baktı.

“Bu yolculuktan korkuyorum,” dedi Sennar, nere-
deyse kendi kendine konuşurcasına. “Bacaklarıma kulak
verecek olsam, kaçardım. Ama aynı zamanda, yola çık-
mak zorunda olduğumu da hissediyorum. Gülünç, değil
mi? Bütün yaşamım böyle geçip gidiyor sanki.”

Kala'nın yanaklarından iki damla yaş süzüldü.

“Yeğenime veda edebilir miyim?” diye sordu Sennar.

Kala başıyla onayladı ve derhal yüzündeki yaşları
sildi. “Man!”

Kız çocuğu koşarak geldi ve odanın ortasında, ürkek,
durdu.

“Dört yaşında,” diye fısıldadı Kala.

Sennar kızın başını okşadı, sonra kapıyı açtı ve
arkasından kapadı.

Ertesi gün öğleden sonra, meyhane tıklım tıklımdı.
Sennar masaların arasından geçip hızla Faraq'a doğru
yöneldi.

“Buldun mu?” diye sordu alçak sesle.

Faraq, çevresine bakındı ve Sennar'ı kendisine çekti.
“Bu iş basit değil...”

“Kimse yoksa, bir balıkçı teknesi yeter bana, bir
kayık, su üstünde yüzen herhangi bir şey, tek başıma
giderim,” diyerek yaşlı adamın sözünü kesti Sennar.

“Sakin ol, sakın ol! Daha yirmi yaşında bile değilsin,
şimdiden ölmeye mi heves ediyorsun? Oğlumun bir tanı-
dığı var, ama çok para gerek.”

“Param var.”

“Bu gece, Batı Rıhtımı'nda.”

“Orada olacağım.”

LICIA TROISI

TİRAN VE GENÇ KIZ

SENNAR'IN GÖREVİ

İKİNCİ KİTAP

ROMAN

Licia Troisi'nin *Tiran ve Genç Kız* üçlemesinin kahramanı *Nihal*, ilk kitapta, Yükselen Dünya'yı acımasız Tiran'ın zorbalığından kurtarmak için savaşmaya başlamıştı. Genç savaşçı Nihal ile can dostu büyücü Sennar'ın serüvenleri bu ikinci kitapta da devam ediyor. Özgür ülkeleri fethetmeye ve büyü yoluyla bu ülkelerin halklarını boyun eğdirmeye kararlı olan Tiran'a karşı iki genç kız omuz omuza çarpışıyorlar. Nihal, büyük güçlere sahip olduğu anlaşılan Damlatas'ın sırrını öğreniyor. Sennar ise, destek bulmak amacıyla, yüzyıllardır kimsenin haber alamadığı, herkesin izini yitirdiği Batan Dünya'yı aramaya çıkıyor. Troisi, ilk kitapta olduğu gibi bu ikinci kitapta da her şeyi gizemle kuşatıyor ve okuyucunun hayâl gücüne bırakıyor. *Tiran ve Genç Kız* üçlemesi, pek yakında *Gücün Tılsımı* adlı üçüncü kitapla tamamlanacak.

KAPAKTAKİ RESİM: PAULO BARBIERI

ISBN 975-07-0530-0

9 789750 705304

<http://www.canyayinlari.com>